

Centrum Informacji o Ofiarach II Wojny Światowej

<https://ofiary.ipn.gov.pl/ofi/z-archiwum-ipn/aktualnosci/19612,Siostra-Izabela-niezlomna-zakonnica.html>
19.04.2024, 19:19

SIOSTRA IZABELA-NIEZŁOMNA ZAKONNICA

Siostra Izabela, jak brzmiało jej imię zakonne, niemal całe swoje dorosłe życie poświęciła służbie Bogu. Okazała również swój głęboki patriotyzm angażując się w walkę z niemieckim okupantem w okresie II wojny światowej, a po jej zakończeniu w działalność niepodległościową.

Wincenta a Paulo w Krakowie. Postulat odbyła we Lwowie, a następnie w Paryżu. We Francji uczęszczała do Wyższej Szkoły Pielęgniarskiej, gdzie zyskała dyplom pielęgniarki. Po powrocie do kraju, w lipcu 1926 r., została wysłana do Państwowego Szpitala Powszechnego we Lwowie. Odbyła liczne podróże zagraniczne, prowadząc wykłady z zakresu pielęgniarstwa. W 1939 r. przebywała w Nowym Yorku, na światowej wystawie medycznej. Na wieść o zbliżającym się wybuchu wojny wróciła do Lwowa. Po napaści ZSRS na wschodnie obszary II Rzeczypospolitej zdołała uniknąć aresztowania przez NKWD i uciekła do Krakowa. Stąd, w kwietniu 1940 r., decyzją swoich przełożonych, trafiła do Zebrzydowic, gdzie m.in. udzielała pomocy materialnej miejscowej ludności, pomagała członkom AK, prowadziła prasę konspiracyjną oraz nasłuch radiowy, przyjmowała zrzuty. W klasztorze ukrywała także członków podziemia i udzielała schronienia Żydom. Pełniła również funkcję kuriera między Okręgiem Śląskim AK a strukturami tej organizacji w Małopolsce. W 1944 r., podczas rewizji przeprowadzanej przez Niemców w klasztorze, pojmany został przebywający w nim wówczas gen. Brunon Olbrycht ps. „Olza”. Siostra Izabela, która była jego łączniczką, zdołała uniknąć aresztowania.

Od 19 marca 1945 r. pracowała jako siostra Maria w szpitalu w Rzeszowie. Opiekowała się nie tylko chorymi, ale również pomagała partyzantom. Wobec kolejnej groźby aresztowania ze strony władz komunistycznych, 24 maja 1947 r., powróciła do Zebrzydowic, gdzie pracowała w kancelarii przedszkola. Pod pretekstem odebrania sukienek dla dzieci przyjechała do Wadowic, gdzie została aresztowana 27 sierpnia 1948 r.

Na utajonym procesie została skazana, 23 września 1949 r., na karę 15 lat więzienia, jednak Naczelna Prokuratura Wojskowa wystąpiła o rewizję wyroku. Na rozprawie toczącej się przed Wojskowym Sądem Rejonowym w Warszawie została skazana, 13 marca 1950 r., na karę śmierci, przepadek mienia, utratę praw obywatelskich. Przez trzy miesiące pobytu w więzieniu, wieczorami, wyprowadzano ją z celi na rzekomą egzekucję. Jednak takie praktyki, zmierzające do psychicznego złamania osadzonej, okazały się nieskuteczne. 22 marca 1950 r. jej adwokat złożył skargę rewizyjną o zmianę wyroku. 10 maja tego samego roku sąd zmienił karę na dożywocie. Siostra Izabela została osadzona w areszcie śledczym w Krakowie przy placu Inwalidów, a następnie przewieziona do więzienia na Mokotowie w Warszawie. Przebywała tam od 31 sierpnia 1948 r. do 24 czerwca 1950 r. Kolejnymi miejscami odosobnienia siostry Izabeli

były więzienia w: Fordonie (tu przebywała do 31 sierpnia 1952 r.) i w Inowrocławiu, gdzie była całkowicie izolowana. W 1955 r. ponownie osadzono ją w Fordonie. W ciągu tych lat poddawana była brutalnemu śledztwu, bita, karana długotrwałymi stójkami. Miała również zakaz praktyk religijnych, dopiero w późniejszym okresie zezwolono jej na posiadanie różańca i książeczki do nabożeństwa.

W 1956 r. otrzymała półroczny urlop w odbywaniu kary ze względu na zły stan zdrowia. Postanowieniem Najwyższego Sądu Wojskowego w listopadzie 1956 r. wyszła na wolność. Po kilku latach pobytu w więzieniach jej organizm był wycieńczony, nękany chorobami. Mimo interwencji lekarzy, nie udało się uratować siostry Izabeli. Zmarła 8 sierpnia 1957 r.

Opracowanie opisu: Ewa Wójcicka